

РЕШЕНИЕ

№ 15381

гр. София, 22.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в публично заседание на 23.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **11516** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на М. И. И., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица](669-та), Д, ет. 2, ап. 4, срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221724001532-091-001/14.05.2025 г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП) – С., в частта, в която е изменен и потвърден с Решение № 1194/02.10.2025 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) – С. при Централно управление (ЦУ) на НАП.

С оспорената част на РА на жалбоподателката са установени задължения за данък по чл. 17 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ) за 2019 г., 2020 г., 2021 г., 2022 г. и 2023 г.

Жалбоподателката счита оспорения РА за незаконосъобразен. Твърди, че неправилно органите по приходите са приели като облагаем доход по чл. 35, т. 6 ЗДДФЛ суми, постъпили по банковата ѝ сметка с основание „захранване“, въпреки че същите не представляват доход, а върнати заеми, предоставени от нея средства или суми с друг неин произход. Поддържа, че част от сумите са предоставени от нея на трети лица като заем и впоследствие са ѝ върнати, а друга част са предоставени от трети лица на същото основание, като в тази връзка пред решаващия административен орган са представени писмени декларации и други документи за произхода им. Излага още, че възприетото от органите по приходите начално салдо към 01.01.2018 г. е занижено, като според нея по-голям наличен паричен ресурс се установява от договора за заем от 03.01.2017 г. с А. Ш. и приложените към него разписки.

Прави искане за отмяна на РА в оспорената част и претендира разноски. Жалбоподателката се представлява от адв. Е. В..

Ответникът – директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, изразява становище за неоснователност на жалбата. Поддържа, че ревизионният акт е законосъобразен по съображения, изложени в потвърждаващото решение.

Прави искане жалбата да бъде отхвърлена и претендира юрисконсултско възнаграждение. Ответникът се представлява от юрк. В..

Административен съд – София-град, III отделение, 17-и състав, след като обсъди твърденията и доводите на жалбоподателката и възраженията на ответника, и след като извърши цялостна проверка на оспорения ревизионен акт на основанията по чл. 160, ал. 2 ДОПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК и чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 28.03.2024 г. е издадена Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221724001532-020-001, с която на М. И. И. е възложена ревизия за устновяване на задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2023 г. Видно от данните по делото, заповедта е изменяна последователно със Заповед № Р-22221724001532-020-002/03.07.2024 г., със Заповед № Р-22221724001532-020-003/30.08.2024 г. и със Заповед № Р-22221724001532-020-004/28.11.2024 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад № Р-22221724001532-092-001/24.03.2025 г. Срещу него е подадено възражение вх. № 54-22-1552/31.03.2025 г., по повод на което е било представено и уведомление за продължаване на срока за произнасяне.

Ревизията е приключила с РА № Р-22221724001532-091-001/14.05.2025 г., издаден от М. А. К.-Н. – началник сектор, възложил ревизията, и Е. М. И.-Г. – главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 14.05.2025 г.

С ревизионния акт са установени задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2023 г., като след извършената корекция са определени задължения по години, съответно за 2019 г., 2020 г., 2021 г., 2022 г. и 2023 г., заедно със съответните лихви. В РА е посочено, че общо установените задължения възлизат на 62 835,36 лв. главница и 22 106,65 лв. лихви, а в потвърдената след административното обжалване част са останали задължения за 2019 г. в размер на 670,00 лв. главница и 390,55 лв. лихви, частично за 2020 г. – 3 762,46 лв. главница и 1 811,66 лв. лихви, за 2021 г. в размер на 13 413 лв. главница и 5 098,42 лв. лихви, за 2022 г. в размер на 2 663,17 лв. главница и 729,62 лв. лихви и за 2023 г. в размер на 2 706,81 лв. главница и 382,29 лв. лихви.

От мотивите на ревизионния акт се установява, че ревизията е проведена по особения ред на чл. 122 ДОПК, като органите по приходите са приели наличие на обстоятелство по чл. 122, ал. 1, т. 2 ДОПК. Посочено е, че по банковите сметки на лицето са постъпвали суми с основание „захранване“, които според органите по приходите нямат установен произход и представляват доходи от други източници по смисъла на чл. 35, т. 6 ЗДДФЛ. В мотивите на ревизионния акт е прието начално салдо към 01.01.2018 г. в размер на 5 000 лв. Органите по приходите не са възприели твърденията на лицето за по-голям наличен паричен ресурс към същата дата, като са счели, че представеният договор за заем от 03.01.2017 г. и разписките към него не установяват по несъмнен начин реално предаване на сумата и съхраняването ѝ към релевантния начален момент. Ревизионният акт е обжалван по административен ред. С Решение № 1194/02.10.2025 г. директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. е изменил РА, като е отменил акта в една част и е потвърдил останалата част относно задълженията за 2019 г., 2021 г., 2022 г., 2023 г. и частично за 2020 г. В решението е прието, че представените от лицето

доказателства, включително договорът за заем от 03.01.2017 г. и разписките към него, не установяват по несъмнен начин наличието на по-голям паричен ресурс към 01.01.2018 г. от възприетия в ревизията, както и че част от постъпленията по банковата сметка не са доказани като суми с необлагаем произход.

В хода на съдебното производство по делото е приета съдебно-счетоводна експертиза, от която се установява, че част от сумите, приети в ревизионния акт като приходи, всъщност са дебитни движения по сметката на жалбоподателката, тоест разходи, а не приходи, че по някои от преводите са налице данни за последващо връщане на сумите и че при изготвяне на ревизионния акт са допуснати неточности при отразяването на отделни банков операции. В съдебно заседание вещото лице изрично е потвърдило, че сумата, преведена от А. А., е върната, че сумата от 2 000 лв. от Н. Н. е върната, както и че сумите по отделни операции са били отчетени в РА като доход, макар да представляват разход за жалбоподателката.

При така установеното от фактическа страна съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от надлежна страна срещу подлежащ на съдебен контрол ревизионен акт, в частта, в която е изменен и потвърден при административното му обжалване, в законоустановения срок и при наличие на правен интерес.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

На основание чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът решава спора по същество, като извършва цялостна проверка на ревизионния акт по всички основания по чл. 146 АПК, приложим по силата на § 2 от ДР на ДОПК и чл. 168, ал. 1 АПК. Релевантната материалноправна рамка е очертана от чл. 17 ЗДДФЛ, който урежда общата годишна данъчна основа, и от чл. 35, т. 6 ЗДДФЛ, по който като приходи от други източници могат да бъдат облагани само такива постъпления, които представляват действително имуществено нарастване за лицето и не попадат в друг специален режим на облагане. Особеният ред по чл. 122 и сл. ДОПК е допустим само при наличие на законовите предпоставки, а презумпцията по чл. 124, ал. 2 ДОПК действа само ако тези предпоставки са подкрепени със събраните доказателства.

Обжалваният ревизионен акт е издаден от органи по приходите, разполагащи с материална компетентност. Съгласно чл. 119, ал. 2 ДОПК ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията. В случая видно от Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221724001532-020-001/28.03.2024 г., изменяна със Заповеди № Р-22221724001532-020-002/03.07.2024 г., № Р-22221724001532-020-003/30.08.2024 г. и № Р-22221724001532-020-004/28.11.2024 г., ревизията е възложена от М. А. К.-Н. – началник сектор при ТД на НАП С.. По делото е представена Заповед № РД-01-625/22.06.2023 г. на директора на ТД на НАП С., с която на същата са възложени функции на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК. Ревизионният акт № Р-22221724001532-091-001/14.05.2025 г. е издаден от органа, възложил ревизията, и определения със ЗВР ръководител на ревизията – Е. М. И.-Г. – главен инспектор по приходите, т. е. от лицата, посочени в чл. 119, ал. 2 ДОПК. Към административната преписка са приложени и доказателства, че ЗВР, ревизионният доклад и ревизионният акт са съставени като електронни документи и са подписани с валидни квалифицирани електронни подписи на съответните органи по приходите. Решение № 1194/02.10.2025 г. е постановено от компетентен орган, доколкото от представените по делото Заповед № ЗЦУ-ОПР-16/09.06.2023 г. и Заповед № З-ЦУ-30-1453/29.09.2025 г. на изпълнителния директор на НАП се установява, че Д. Х. К. е оправомощен да изпълнява правомощията на директор на дирекция „ОДОП“ – С., включително по чл. 152, ал. 2 ДОПК, като са представени и доказателства за отсъствието на титуляря към релевантния момент. С оглед изложеното съдът приема, че ревизионният акт е издаден от компетентни органи по приходите, след надлежно възложена ревизия.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на издадените ЗВР, ревизионен доклад и ревизионен акт – съответно по чл. 113, ал. 1, чл. 117, ал. 1 и чл. 120, ал. 1 ДОПК. Актовете са връчени на ревизираното лице, което е имало възможност да се запознае със съдържанието им и да организира защитата си. В ревизионния акт са изложени фактическите и правните основания за издаването му, подробно развити и в ревизионния доклад, като е неразделна част от него.

Не се констатира съществени нарушения на процесуалните правила, които да компрометират законосъобразността на ревизионния акт. В хода на ревизионното производство са предприети процесуални действия с оглед обективното и безпристрастно установяване на фактите и обстоятелствата от значение за определяне на задълженията по чл. 17 ЗДДФЛ. Доказателствата са събирани по предвидените в ДОПК способности. На основание чл. 37, ал. 3 ДОПК на ревизираното лице е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения, в отговор на което са представени писмени доказателства, включително декларации и документи относно произхода на постъпилите по банковите сметки суми, подробно описани в ревизионния доклад. На основание чл. 45 ДОПК са извършени насрещни проверки на лица, свързани с установените парични потоци, като събраните в тази връзка доказателства са приобщени към ревизионната преписка. Всички събрани доказателства са описани в ревизионния доклад, като са съставени съответните протоколи за извършените процесуални действия. Ревизираното лице е надлежно уведомено за резултатите от ревизията чрез връчване на ревизионния доклад, срещу който е упражнило правото си на възражение, по което органите по приходите са се произнесли преди издаване на ревизионния акт. С това на лицето е предоставена възможност да ангажира доказателства и да изложи становище по констатациите на ревизията. При тези данни съдът приема, че в административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила по смисъла на чл. 146, т. 3 АПК.

Същинският спор между страните е материалноправен. Той се свежда до това правилно ли органите по приходите са приели, че процесните суми, постъпили по банковите сметки на жалбоподателката с основание „захранване“, представляват облагаем доход по чл. 35, т. 6 ЗДДФЛ, респективно в какъв обем ревизионните установявания са оборени от събраните по делото доказателства.

Доходът по смисъла на чл. 35, т. 6 ЗДДФЛ предполага реално и положително имуществено нарастване за лицето, останало в неговия патримониум и произтичащо от външен източник. Не всяко постъпление по банкова сметка има характер на доход. Върнатите заемни средства, възстановените вече предоставени суми, вътрешните прехвърляния и дебитните движения по сметка не представляват облагаем доход, защото не водят до нетно имуществено увеличаване. Следователно банковият запис е само външен белег на движение на парични средства, а правната квалификация изисква установяване на действителното основание и икономическото съдържание на всяка операция. Именно затова изводите на органите по приходите не могат да бъдат възприети изцяло.

От приетото по делото заключение на съдебно-счетоводната експертиза и от устните разяснения на вещото лице в заседанието на 23.03.2026 г. се установява, че част от сумите, възприети от ревизиращите органи като доходи, не представляват такива. Вещото лице изрично потвърждава, че сумата, преведена от А. А., е върната, че сумата от 2 000 лв., преведена от Н. Н., е върната, че сумата от 10 000 лв., преведена на 30.03.2020 г. от О. А., е върната по неговата сметка на 22.07.2022 г., че сумата от 300 лв. от С. В. Т. представлява дебитно движение, тоест изходяща операция и разход за жалбоподателката, че на А. Т. на 09.04.2021 г. и на 12.04.2021 г. жалбоподателката е върнала 15 000 лв. от получени 30 000 лв.; и че същото се отнася и за В. А.. Вещото лице изрично е заявило също, че при изготвяне на заключението е установило случаи,

при които дебитни движения по сметката на М. И. И., представляващи за нея разход, са били отразени в ревизионния акт като доход.

Съдът кредитира заключението на вещото лице в частта, в която въз основа на банковите извлечения, насрещните преводи и приложенияте по делото документи обективно проследява паричните движения и установява кои операции представляват дебитни движения, кои суми са последвани от връщане и кои постъпления не водят до нетно имуществено нарастване за жалбоподателката. В тази му част заключението е последователно, основано е на проверими счетоводни и банкови данни и не е оборено от ответника. Правната квалификация на установените факти обаче съдът формира самостоятелно.

При формиране на фактическите и правните си изводи съдът не се основава единствено на заключението на съдебно-счетоводната експертиза. Същото се преценява в съвкупност с всички писмени доказателства по административната преписка и представените в съдебното производство документи, включително банковите извлечения по сметките на жалбоподателката и на част от наредителите, писмените декларации на лицата, извършили преводи с основание „захранване“, както и данните за насрещни и последващи движения на същите суми. Именно поради наличието на тези писмени декларации и документи съдът е приел, че спорът относно характера на конкретните парични потоци следва да бъде изяснен чрез специалните знания на вещото лице при анализ на банковите операции, а не чрез разпит на същите лица като свидетели. Отказът за събиране на гласни доказателства не означава, че съдът игнорира декларациите, а че ги подлага на проверка чрез обективните данни от банковите извлечения и счетоводния анализ.

Съдът цени представените декларации като частни документи, които не се ползват с материална доказателствена сила относно изгодните за жалбоподателката факти и сами по себе си не са достатъчни да установят заемно, възстановително или друго необлагаемо основание на съответните постъпления. Доказателствената им стойност следва да се преценява във връзка с всички останали доказателства по делото, и по-специално с банковите извлечения, данните за насрещни движения по сметките, проследимостта на сумите и установената финансова възможност на деклараторите.

При тази съвкупна преценка съдът кредитира декларациите на А. А., Н. Н. и О. А., както и декларациите, свързани с операциите с А. Т. и В. А., доколкото съдържащите се в тях твърдения намират потвърждение в обективните банкови данни, насрещните движения по сметките и установеното по делото последващо връщане на съответните суми.

За разлика от това, декларацията на С. Х. Р. не може да бъде кредитирана като достатъчно доказателство за необлагаем произход на процесните суми. В нея се твърди, че за продължителен период от време на жалбоподателката са предоставяни ежемесечно значителни суми в брой, достигащи до 7 500 лв. месечно, но тези твърдения не намират опора в останалия доказателствен материал. От представените по делото данни за доходите на това лице не се установява финансова възможност за акумулиране и предоставяне на средства в посочените размери, като липсват и доказателства за налични спестявания, реализирани приходи от други източници или друг имуществен ресурс, който да обоснове подобен паричен поток. Наред с това не са представени разписки, договори или други писмени доказателства за предаването на сумите в брой, нито са налице проследими насрещни банкови движения, които да потвърждават последващото им връщане или движението на същите средства. При това положение декларацията съдържа твърдения, изгодни за жалбоподателката, които остават недоказани чрез обективни данни, поради което не е достатъчна да обори констатациите на органите по приходите. Когато такава обективна подкрепа липсва, съдът приема, че необлагаемият произход на съответните постъпления не е доказан.

Съдът намира за необходимо да конкретизира връзката между установените от вещото лице парични потоци и дължимите данъчни задължения. От таблицата на стр. 17 от заключението се установява какви задължения са останали след Решение № 1194/02.10.2025 г., а от обобщаващата таблица на стр. 18 от същото заключение се установява какъв е крайният резултат според вещото лице след елиминиране на неправилно отчетените от органите по приходите операции – включително върнати заемни средства, вътрешни прехвърляния и дебитни движения. Вещото лице е констатирало остатъчни задължения, както следва: за 2019 г. – данък 670,00 лв., и лихва 234,52 лв.; за 2020 г. – данък 1 962,46 лв., и лихва 584,88 лв.; за 2021 г. – данък 1 750,00 лв., и лихва 430,83 лв.; за 2022 г. – данък 1 651,17 лв., и лихва 320,90 лв.; за 2023 г. – 0,00 лв. данък и 0,00 лв. лихва. Посочените от вещото лице стойности съответстват на останалия доказателствен материал, включително на изяснените в съдебно заседание конкретни банкови операции, и не са оборени от ответника, поради което съдът ги възприема като правилна основа за определяне на законосъобразно дължимите задължения. Оттук следва първият съществен извод, че неправилно като облагаем доход са били третираны суми, за които по делото е установено, че представляват върнати заемни средства, възстановени вече предоставени суми или дебитни движения по сметката на жалбоподателката.

Съдът извърши самостоятелна преценка на всяка от банковите операции, включени в данъчната основа по ревизионния акт, чрез съпоставка на данните от банковите извлечения, насрещните преводи, представените писмени обяснения и заключението на съдебно-счетоводната експертиза. За всяка операция съдът изследва наличието на първично постъпление, последващо насрещно движение, времевата връзка между тях и икономическото съдържание на съответния паричен поток. Операциите, при които от тази съвкупна преценка се установява връщане на предоставени средства, вътрешно прехвърляне или дебитно движение по сметката на жалбоподателката, не са включени в облагаемата основа, тъй като не водят до нетно имуществено нарастване. Само за останалите операции, за които не е доказано по безспорен начин заемно, възстановително или друго необлагаемо основание, съдът приема, че представляват доход по чл. 35, т. 6 ЗДДФЛ. Конкретните операции и отражението им върху данъчната основа са отразени в таблиците към заключението на вещото лице, които съдът възприема в посочената част като неразделна фактическа основа на настоящите изводи.

Съдът не споделя разбирането, че частичната неправилност на ревизионните констатации води до незаконосъобразност на целия акт. В данъчния процес съдът е инстанция по същество и дължи разграничаване между оборените и необорените установявания. Поради това ревизионният акт е незаконосъобразен само в частта относно онези конкретни операции, за които по делото е доказано, че не водят до имуществено нарастване, а в останалата част констатациите на органите по приходите не са оборени.

По въпроса за приложението на особения ред по чл. 122 ДОПК съдът приема, че органите по приходите са установили наличие на основание за прилагане на особения ред по чл. 122 ДОПК само дотолкова, доколкото по делото са налице данни за постъпления, приети от тях като средства с неустановен произход. В онази част обаче, в която от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, от банковите извлечения и от насрещните движения по сметките се установява, че конкретни постъпления представляват върнати суми, заемни средства, вътрешни прехвърляния или дебитни движения, фактическата основа на ревизионния акт е опровергана и презумпцията по чл. 124, ал. 2 ДОПК е оборена. В необорената част, при липса на убедителни доказателства за заемно, възстановително или друго необлагаемо основание, констатациите на органите по приходите не са разколебани.

Този извод съответства и на дадените с определението за насрочване указания относно

доказателствената тежест за 2022 г., при което съдът приема, че по делото не е доказано в целия приет от приходната администрация обем наличието на укривани доходи по смисъла на чл. 122, ал. 1, т. 2 ДОПК. Част от постъпленията, на които органите са придали характер на доход, се установяват като върнати суми или разходни движения. С това презумпцията по чл. 124, ал. 2 ДОПК е оборена в съответната част. Това обаче не води до извод, че особената ревизионна процедура е изцяло лишена от основание, нито че всяко останало постъпление е обяснено и изключено от облагане. Следователно по отношение на необорената част от банковите постъпления, за които не са ангажирани доказателства, установяващи заемно, възстановително или друго необлагаемо основание, изводът за данъчна релевантност не е оборен. Предвид изложеното се налага извод, че за 2022 г. презумпцията по чл. 124, ал. 2 ДОПК е оборена до размера, в който ревизионните констатации са опровергани от приетото заключение, а в останалата част констатациите не са разколебани.

По отношение на наведените доводи, свързани с началното салдо към 01.01.2018 г., съдът намира, че същите не налагат самостоятелно разрешаване в настоящото производство. При отмяната на РА в частта за 2018 г. отпада необходимостта от определяне на законосъобразно начално салдо към 01.01.2018 г., което се потвърждава и от експертизата, като вещото лице е формирало изводите си относно остатъчните задължения за процесните 2019 г., 2020 г., 2021 г., 2022 г. и 2023 г. въз основа на конкретния анализ на банковите операции и елиминирането на онези постъпления, които не представляват облагаем доход. Следователно спорът относно размера на началното салдо към 01.01.2018 г. не е относим към крайния изход по делото в потвърдената част на ревизионния акт, предмет на настоящия съдебен контрол, тъй като по делото не се установява той да обуславя различен данъчен резултат за процесните 2019 г. – 2023 г.

Същевременно от съвкупната преценка на останалите доказателства и приетото заключение на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че част от включените в данъчната основа операции не представляват облагаем доход, което налага конкретизация на законосъобразно установимите задължения по отделните ревизирани години, както следва:

За 2019 г. съдът приема, че ревизионните установявания са оборени частично само по отношение на размера на дължимата лихва. По делото не се установяват основания за отпадане на установената главница в размер на 670,00 лв., но от заключението на вещото лице се установява, че законосъобразно дължимата лихва възлиза на 234,52 лв., а не на потвърдения при административното обжалване размер от 390,55 лв. Поради това жалбата за 2019 г. е неоснователна относно главницата от 670,00 лв. и относно лихвата до 234,52 лв., а ревизионният акт следва да бъде отменен за горницата над 234,52 лв. до 390,55 лв.

За 2020 г. съдът приема, че ревизионните констатации са частично оборени по отношение на конкретните постъпления, за които от банковите извлечения, данните за насрещни движения по сметките и заключението на вещото лице се установява последващо връщане на сумите или липса на нетно имуществено нарастване, включително по превода от О. А.. От потвърдените при административното обжалване задължения в размер на 3 762,46 лв. главница и 1 811,66 лв. лихви се установява, че част от включените в данъчната основа суми не представляват доход. При съобразяване на тези доказани недоходни операции законосъобразно дължимите задължения за 2020 г. се свеждат до 1 962,46 лв. главница и 584,88 лв. лихва, поради което ревизионният акт следва да бъде отменен за 2020 г. над тези размери, а жалбата в останалата част за тази година – отхвърлена.

За 2021 г. съдът приема, че ревизионните констатации са частично оборени по отношение на конкретните операции, свързани с А. Т. и В. А.. От банковите движения, установените насрещни връщания на част от получените суми и анализа на вещото лице се установява, че не е налице

облагаемо имуществено нарастване в пълния размер на отчетените постъпления. Само в тази част е оборен изводът на органите по приходите за доход по чл. 35, т. 6 ЗДДФЛ, докато за останалите включени в ревизионната основа постъпления не са ангажирани достатъчно доказателства за необлагаемо основание. След елиминиране на доказано недоходните операции законосъобразно установимите задължения за 2021 г. остават в размер на 1 750,00 лв. главница и 430,83 лв. лихва, поради което ревизионният акт следва да бъде отменен за 2021 г. над тези размери, а в останалата част жалбата да бъде отхвърлена.

За 2022 г. съдът приема, че презумпцията по чл. 124, ал. 2 ДОПК, при съобразяване на дадените указания относно доказателствената тежест, е оборена частично, но не изцяло. И за тази година съдът съобразява само онези декларации и обяснения, които намират опора в обективните банкови данни, а в останалата част приема, че необлагаемият произход на сумите не е доказан. Част от постъпленията се установяват като върнати средства или като операции, които не формират облагаем доход, но за друга част жалбоподателката не е провела успешно доказване на необлагаем характер. Следователно презумпцията по чл. 124, ал. 2 ДОПК е оборена само за конкретно установените по делото операции, а за останалите включени в основата постъпления констатациите на органите по приходите не са разколебани. При това положение законосъобразно установимите задължения за 2022 г. остават в размер на 1 651,17 лв. главница и 320,90 лв. лихва, поради което ревизионният акт следва да бъде отменен за 2022 г. над тези размери, а жалбата в останалата част за тази година – отхвърлена.

За 2023 г. съдът приема, че в тази част жалбата е изцяло основателна. От приетото заключение на съдебно-счетоводната експертиза, в частта му относно 2023 г., и от останалите доказателства по делото се установява липса на остатъчно положително имуществено нарастване, подлежащо на облагане, поради което за тази година не остава законосъобразно установим данък. Поради това ревизионният акт следва да бъде отменен изцяло за 2023 г., а именно относно 2 706,81 лв. главница и 382,29 лв. лихва.

Така, след извършената съдебна преценка по всяка година и след отстраняване на доказано неправилно включените в данъчната основа операции, съдът приема, че ревизионният акт е незаконосъобразен, както следва: за 2019 г. – в частта за лихва над 234,52 лв. до 390,55 лв.; за 2020 г. – над 1 962,46 лв. главница и над 584,88 лв. лихва; за 2021 г. – над 1 750,00 лв. главница и над 430,83 лв. лихва; за 2022 г. – над 1 651,17 лв. главница и над 320,90 лв. лихва; и за 2023 г. – изцяло, а именно за 2 706,81 лв. главница и 382,29 лв. лихва. В останалата част жалбата е неоснователна, а именно: за 2019 г. – относно главница 670,00 лв. и лихва до 234,52 лв.; за 2020 г. – относно 1 962,46 лв. главница и 584,88 лв. лихва; за 2021 г. – относно 1 750,00 лв. главница и 430,83 лв. лихва; и за 2022 г. – относно 1 651,17 лв. главница и 320,90 лв. лихва.

По чл. 146, т. 5 АПК съдът намира, че оспореният акт не съответства на целта на закона в онази част, в която облага като доход парични движения, които не представляват действително имуществено нарастване. Целта на закона е облагане на действително придобитите облагаеми доходи, а не на всяко счетоводно или банково движение без оглед на неговата действителна правна и икономическа същност. В тази част актът е незаконосъобразен и поради несъответствие с целта на закона.

Следователно жалбата следва да бъде уважена частично, като ревизионният акт бъде отменен в частта, в която в данъчната основа са включени суми, за които от доказателствата по делото и от заключението на ССЕ се установява, че представляват върнати заемни средства, възстановени суми или дебитни движения, а в останалата част жалбата следва да бъде отхвърлена, тъй като извън доказано неправилно включените недоходни операции ревизионните установявания не са оборени. С оглед характера на производството по чл. 160, ал. 2 ДОПК и събраните по делото

доказателства съдът не дължи връщане на преписката за ново произнасяне, а следва сам да определи законосъобразно дължимите публични задължения в посочения по-горе размер.

При този изход на спора разноските следва да се присъдят съразмерно на уважената и отхвърлената част от жалбата, на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК.

Жалбоподателката е претендирала разноски в общ размер на 2 157,11 евро, включващи адвокатско възнаграждение, държавна такса и депозит за съдебно-счетоводна експертиза. С оглед уважената част от жалбата, която възлиза на 24 023,22 лв. при общ материален интерес 31 627,98 лв., в нейна полза следва да бъдат присъдени разноски съразмерно в размер на 1 638,45 евро.

Ответникът е претендирал юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК (Изм. – ДВ, бр. 17 от 13.02.2026 г.) във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с § 5 и чл. 12 и 13 от Закона за въвеждане на еврото в Република България, съдът определя на 102,26 евро. С оглед отхвърлената част от жалбата, възлизаща на 7 604,76 лв., в негова полза следва да бъдат присъдени разноски съразмерно в размер на 24,59 евро.

Водим от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 ДОПК. Административен съд – София-град, III отделение, 17-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № Р-22221724001532-091-001/14.05.2025 г., издаден от М. А. К.-Н. – началник сектор, възложил ревизията, и Е. М. И.-Г. – главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, **В ЧАСТТА**, в която е изменен и потвърден с Решение № 1194/02.10.2025 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, както следва:

за 2019 г. – над 234,52 лв. лихва;

за 2020 г. – над 1 962,46 лв. главница и над 584,88 лв. лихва;

за 2021 г. – над 1 750,00 лв. главница и над 430,83 лв. лихва;

за 2022 г. – над 1 651,17 лв. главница и над 320,90 лв. лихва;

за 2023 г. – изцяло, а именно за 2 706,81 лв. главница и 382,29 лв. лихва.

ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата част, а именно относно установените задължения за данък по чл. 17 ЗДДФЛ, както следва:

за 2019 г. – 670,00 лв. главница и 234,52 лв. лихва;

за 2020 г. – 1 962,46 лв. главница и 584,88 лв. лихва;

за 2021 г. – 1 750,00 лв. главница и 430,83 лв. лихва;

за 2022 г. – 1 651,17 лв. главница и 320,90 лв. лихва.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите, [населено място], [улица], да заплати на М. И. И., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица](669-та), Д, ет. 2, ап. 4, разноски по делото в размер на 1 638,45 евро (хиляда шестстотин тридесет и осем евро и четиридесет и пет евроцента).

ОСЪЖДА М. И. И., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица](669-та), Д, ет. 2, ап. 4, да заплати на Националната агенция за приходите, [населено място], [улица], разноски по делото в размер на 24,59 евро (двадесет и четири евро и петдесет и девет евроцента).

Решението може да се обжалва с касационна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението му на страните.

Решението да се съобщи по реда на чл. 137 АПК, § 2 ДР на ДОПК.

СЪДИЯ:

